

θρόνων τάξεις· οἱ μὲν ἐνθυμούμενοι τὴν ἀρχαίαν δόξαν καὶ αὐτονομίαν ἐθεώρουν τὴν αὐστριακὴν ἡγεμονίαν ὡς συμφορὰν δεινὴν, καὶ ὡς ἐξευτελιστικὴν, οἱ δὲ πειθόμενοι ὅτι παρῆλθεν ἡδὴ ἡ ἐποχὴ τῆς αὐτοτελοῦς καὶ μεγαλοπράγμονος ἐνεργείας ἔστεργον εἰς τὴν τῶν Αὐστριακῶν προστασίαν, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσῳ διὰ τὴν κατάταυσιν τῶν ἐμφυλίων διενέξεων ἤρχισε νὰ ἀνακύπτῃ ὁπωσοῦν ἡ τῆς χώρας εὐημερία.

« Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς κρίνοντας ἡδὴ τὰ πράγματα ταῦτα χωρὶς νὰ κινώμεθα ὑπὸ τῶν μικρῶν φιλοτιμιῶν, αἵτινες φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐπεκράτουν τότε ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ διστάσωμεν περὶ τοῦ τίς ἦτο ἡ ὀρθότερα τῶν δύο ἐκείνων ἀντιθέτων δοξασίων. Καθὼς πολὺ λάκκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν, ἅπαντα τὰ στοιχεῖα, δι' ὧν τὰ ἔθνη μεγαλουργοῦσιν, ἡ τοῦλάχιστον σώζουσι τὴν αὐτονομίαν, εἶχον πρὸ καιροῦ ἐκλείψει ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλὰς λοιπὸν ἦτο ἄριμος νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν πρώτῃν ξένην δύναμιν, ἥτις ἤθελε προσβάλλει αὐτὴν καὶ εὐτύχημα μέγα ὑπῆρξεν ὅτι ἀντὶ δυνάμεως βαρβαρίου ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ πολιτισμένη αὐστριακὴ ἡγεμονία, ἥτις ἔλαβε παρὰ τοῦ Βίスマρκ τὸ μέγα τῆς ἐκγερμανίσεως τῆς Ἀνατολῆς ἔργον. Οἱ στέργοντες λοιπὸν τὴν αὐστριακὴν ἡγεμονίαν ἀπέφευγον ἐν γνῶσει ἀγῶνας ματαίους καὶ διχώσεις τῆς χώρας ἀτελεσφορήτους καὶ ἔσωζον οὕτω τὰ ὕλικά τοῦλάχιστον αὐτῆς συμφέροντα, ἐν ᾧ οἱ ἐπιδιώκοντες εἰσέτι τὴν αὐτονομίαν, εἰ καὶ ὑπὸ εὐγενῶν αἰσθημάτων κινούμενοι, ἀνῆλσκον ἐπὶ ματαίῳ τοὺς τελευταίους τοῦ ἔθνους πόρους. »

Ἀνάποδος.

ἐκεῖνο ψήφισμα, δι' οὗ ὁ λαὸς τῶν Συρακουσῶν ἀπεφάσισε, ἵνα ἐν καιρῷ πολέμου κατὰ τῶν ξένων ζητεῖται στρατηγὸς ἐκ Κορίνθου. Μετὰ τινὰς ἑκατοντάδας βημάτων, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἡ σύντροφός μου ἐτήρησε σιγὴν, ἀποφυγοῦσα ἐπιμόνως ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀφορώσας αὐτὴν περιέργους ἐρωτήσεις μου, ἀφικόμεθα εἰς τὸν τόπον, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο ἡ πυρὰ ἡ μέλλουσα νὰ καύσῃ τὸ σῶμα τοῦ περιφανοῦς Κορινθίου. Ἐκεῖ ἐν μέσῳ γενικῆς σιγῆς, ἀναβιβασθέντος ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ νεκρικοῦ κραδῶντος, εἰς τῶν κηρύκων, ὁ τὴν ἰσχυροτέραν ἔχων φωνὴν, ἀπήγγειλε τὸ πρὸς τὸν λαὸν ψήφισμα· « Ὁ λαὸς τῶν Συρακουσῶν διάταξεν ἵνα Τιμολέων ὁ Κορίνθιος, ὁ τοῦ Τιμοδέμου, ταφῇ διὰ δημοσίας δαπάνης, αὕτη δὲ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων μνῶν, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης του, ἐορτάζηται ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου του κατ' ἔτος, διὰ μουσικῶν, γυμνικῶν καὶ ἱππικῶν ἀγώνων, διότι ἀπὸ ἐξωλόθρευσε τοὺς τυράννους, ἐνίκησε τοὺς βαρβάρους, καὶ ἐπλήθυνε πάλιν τὰς πόλεις, ἃς ὁ πόλεμος εἶχε καταστρέψει, ἔδωκε νόμους εἰς τοὺς Σικελούς. »

— Βίσαι περίεργος; μετ' ἡρώτησεν αἰφνης ἡ χαρίεσσα σύντροφός μου διακόπτουσα ἀποτόμως τὴν σιωπὴν. — Ἰκανῶς, ἀπεκρίθην. — Ἀκουσον λοιπὸν, μοὶ προσέθηκεν. Βίδες καὶ παρρηκολούθησας τὴν κηδείαν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς κόνης τοῦ ὁποίου χύνει δάκρυα ὁ λαὸς οὗτος καὶ ἐπιθυμεῖς

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Αὕτη ἡ προστασία, τὴν ὁποίαν ἡ Ἑφημερίς ἐπιδαψιλεύει εἰς τὸ κάτωθι τῆς Δημαρχίας Γυνοπωλείον ἢ Ζυθοπωλείον, μᾶς φαίνεται ὀλίγον ἀνεξήγητος. Φέρουσιν ἀνὰ στόμα τὸν πολιτισμόν, τὴν ἐλευθερίαν, τὸ εὖ ἡγμένον τῶν κοινωνιῶν, τὰ χρηστὰ ἡδὴ ἵνα δικαιολογήσωσι τὴν ἀνηθικότητα, τὸν τόπον τῶν συγκρούσεων, τὴν νοθείαν τοῦ ζυθοῦ, καὶ τὸ μονοπώλιον τοῦ Ἐμπορίου. Τί θὰ πῇ Ζυθοπωλείον μετὰ γυναικας αἵτινες δὲν ὑπηρετοῦσιν, ἀλλὰ παρέχουσι τὰς ἐλαφρὰς λεγομένας ἡδονάς; Τότε διατὶ δὲν ἀναπετιννυνται αἱ πόλεις καὶ τῶν ἄλλων καταστημάτων, τῶν παρεχόντων τὰς βαρεῖας λεγομένας ἡδονάς; Θὰ μᾶς ἀπαντήσετε ὅτι εἰς τὸ ὑπὸ τὴν Δημαρχίαν Κατάστημα βασιλεύει ὁρος βαρὺς, τὸ ὡς ἐκεῖ καὶ μὴ παρέχει. Ἀλλὰ διὰ νὰ ταρτηθῇ αὐτὸς ὁ ὁρος, πρέπει νὰ φρουρῇ τὸ κατάστημα αὐτὸ ὁλόκληρος λόγος στρατοῦ, ὅστις νὰ φυλάττῃ ἢ νὰ τιμωρῇ τὰς παραβιάσεις τῶν ἑρίων. Καὶ ὅταν ὁ νόμος καταδιώκῃ ἡ μόλις ἀνέχεται ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύσῳ, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ αἵσχους, ὑπὸ τὴν σφραγίδα τῆς ἀτιμίας, ἐκείνους τοὺς οἰκους οἵτινες ἐπὶ τέλους ἐκπληροῦσι πραγματικὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, πῶς ἐπιτρέπει νὰ προστατεύῃ τοιαῦτα, ὡς τὸ ὑπὸ τὴν Δημαρχίαν, Καταστήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ ἥμισυ εἶναι τοιοῦτοι οἰκοὶ, νὰ τὰ θέτῃ δὲ ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὰ Καταστήματα τιμῆς, τὰ καθαρῶς Ἐμπορικὰ, καὶ ἐπὶ πλέον, ἐνίοτε νὰ κλείῃ αὐτὰ πρὸ τοῦ Μεσονυκτίου, καὶ ν' ἀφίνη ἐκεῖνο ὀρθάνοικτον μετὰ τὸ μεσονύκτιον; Ἐλευθερία συναγωνισμοῦ! Ἀλλὰ ποῦ νὰ συναγωνισθῇ Ζυθοπωλείον ὅπερ προσφέρει μόνον ζυθόν, ἄδολον, καθαρὸν, μετὰ Ζυθοπωλείον τὸ ὁποῖον προσφέρει μετὰ τὸν ῥυπαρόν του ζυθόν καὶ γυναικας; Ἀπηγόρευσε, λέγει, τὸ φρουραρχεῖον νὰ φοιτῶσιν ἐκεῖ στρατιωτικοί, καὶ ἡ Ἑφημερίς διαμαρτύρεται, διὰ νὰ μὴ λείψουν ἴσως μουστερήδες τοῦ Καταστήματος. Θέλει

ἴσως νὰ μάθῃς ἀκόμη τί θὰ ἀπογίγῃ ἡ κόνης αὕτη. Ἡ κόνης αὕτη θὰ τεθῇ ἐντὸς τάφου ἐγερθσομένου ἐπὶ τῆς πλατείας, ἐφ' ἧς ἄλλοτε, ὡς σοὶ εἶπον, ὕψοντο οἱ οἰκοὶ τῶν τυράννων, πέριξ δ' αὐτοῦ κατόπιν θὰ ἐγερθῶσι στοαὶ καὶ γυμνάσιον καὶ παλαίστραι, ἅτινα μετὰ τοῦ τάφου θὰ ἀποτελῶσι μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον φέρον τὸ ὄνομα Τιμολέοντιον. Ἰδοὺ περὶ τοῦ σώματος! ἀλλὰ τί εἶναι τὸ σῶμα ἐνώπιον τῆς ψυχῆς; Βίσαι περίεργος, μοὶ εἶπες πρὸ ὀλίγου, τί λοιπὸν θὰ ἔλεγες, ἐάν σοι προέτεινον νὰ ἀκολουθήσωμεν εἰς τὸν Ἀδην τὴν ψυχὴν τοῦ Τιμολέοντος;—Ὡ! βεβαίως, ἀνέκραξα, νομίζων ὅτι ἡστειζέτο, ἐάν παράδεισος ἡ Ἀδης, μέλλουσα ζῶν, ψυχὴ καὶ πάντα ταῦτα, τὰ ἀποκυήματα νοσοῦσων κεφαλῶν, εἶχον ὑπόστασιν, δὲν θὰ εὕρισκον δυσάρεστον ταξειδίον τι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος μετὰ τοσοῦτον μάλιστα εὐχαρίστου συνταξειδίου.

Δὲν εἶχον ἐτι καλῶς προφέρει τὰς λέξεις ταύτας, ὅτε ἡ παράδοξος αὕτη γυνὴ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἤρξατο ἐπιχειρομένη εἰρωνικὴ τις ἔκφρασις, ἀρπάσασά με ὁρμητικῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὃν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μόλις τὴν ἡσθάνομην ψάουσαν, με ἔσυρε μετὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως καὶ ταχύτητος πρὸς κατωφέρειάντινα πρὶν ἢ προφθάσω νὰ τὴν ἐρωτήσω ποῦ διὰ τοιοῦτου τρόπου με ὠδήγει.

λοιπόν να επαναλαμβάνονται αὐταὶ σκηναὶ τὰς ὁποίας ἀνέγραψεν αὐτὴ αὐτὴ προχθές, αὐταὶ σκηναὶ τοῦ Λοχίου καὶ τοῦ βοηθοῦ τῆς ἀστυνομίας, τοῦ ἐνὸς ζητοῦντος νὰ συλλάβῃ τὸν ἄλλον;

Δὲν εἶναι καλλίτερον ἢ Ἑφημερίε, ἥτις πάντοτε ἐξεπηρετίζει τὰ συμφέροντα τῆς κοινωνίας, νὰ μᾶς εὐχηθῇ ὅπως μᾶς λείψῃ ὁ πολιτισμὸς αὐτός;

Τί φρικῶδες θέαμα αὐτὸς ὁ πλειστηριασμὸς τῶν πολεμικῶν ἵππων ἐκεῖ εἰς τὸ ἀναβρυτήριον, ὅπου πωλοῦνται ἀναμιξ ἡ πεπαλαιωμένα περὶ σκελίδες, φθισικῶν ἐπενδύται, τρύπια καπέλλα καὶ ὑποδήματα, ῥυπαρά φλιτζάνια καὶ ὅ,τι ἄλλο κατασταλάζει εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἄλλου εἶδους αὐτῶν νεκροθαπτῶν, σωζόμενα ἐνεκα πείνης ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ κάρρου Κώστα τοῦ Σκουπιδᾶ. Τὸν ἐκράτει εἰς στρατιώτης, ἐνῶ ἐπρεπε νὰ τὸν κρατοῦν δέκα νεκροφόροι, διότι ἦτο ἐν τῷ πίπτειν ἢ μᾶλλον ἐν τῷ ψυχοῦραγεῖν. Λείψανον ἐξηνητημένον, ὅσα ἀναπεπταμένα, ἰδοὺ ὁ πρόνυθμος πολέμικος ἵππος. Καὶ ὁ νεκροθάπτης νὰ φωνάζῃ: ἑκατὸν μία δραχμὴ κύριοί μου, ἑκατὸν δύο δραχμαὶ κύριοί μου.

Ἐμεῖς ξεύρετε τί θέλαμε; Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τῶν ἵππων νὰ ἦσαν οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν καὶ ἀντὶ ἑκατὸν μιᾶς δραχμῆς νὰ τοὺς προσφέρωνται ἑκατὸν ἐν πτύσματα.

Ἡ σημερινὴ ἐπιφυλλίς *Ἐπισκεψίς ἐν Ἀθῶν δημοσιευθῆ* καὶ ἐν τῇ *Ποικίλῃ Στοᾷ*, ἥτοι τῷ Ἡμερολόγιῳ τοῦ 1882 κ. Ἀρσένη.

Ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ζητήματος τοῦ Κριτήρι ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἄρῃ σπουδαῖον θρίαμβον κατὰ τῆς τουρκικῆς διπλωματίας ἂν δημοσιεύσῃ διὰ

τοῦ πράκτορος τῆς ἐταιρίας Χαβᾶς ἐκτενὴ περίληψιν τῆς διακοινώσεως τοῦ κ. Κουντουριώτου πρὸς τὴν Πύλιν περὶ τοῦ τουρκικοῦ ταχυδρομείου Λαρίσσης. Αἰφνης λοιπὸν εἶδον χθές τὴν πρώτην στήλιν τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων πλήρη στοιχείων τῶν ἐνεία, ἐξηγούντων τί εἶπεν καὶ τί ἰσχυρίσθη ὁ κ. Κουντουριώτης ἐπὶ ζητήματος τοῦ ὁποῖον ἡδύνατο κάλλιστα καὶ ὁ κ. Πόγγης νὰ διαπραγματευθῇ. Ὁ κ. Κουντουριώτης φαίνεται ὅτι ἀγωνιᾷ ζητῶν νέα ντουλάπια ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου του, κατὰ τὴν ἑκφρασιν τοῦ μακαρίτου Ζαῖμη, ἀλλὰ τὰ ντουλάπια ταῦτα δὲν περιέχουσι πλέον εἰμὴ σκωρίαν καὶ κόκκιν.

Τώρα ὅσοι ζητεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἐκ τοῦ δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ταμείου μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρίαν ἐν ὅσῳ εὐερίσκουμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν. Ὁ Κουντουριώτης εἶναι πρόθυμος, ἀλλ' οὐχ ἦτονον εἶναι πρόθυμος καὶ ὁ κ. δήμαρχος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἔχει ὑποψήφιον βουλευτὴν, διότι φρονεῖ ὅτι ἔμειναν ἀρκετοὶ Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ περιουνοῦ τύφου, περὶ τῶν ὁποίων θὰ φροντίσῃ κατὰ τὸ ἐρχόμενον θέρος ὅπως πρέπει καὶ ὅπως γνωρίζει νὰ φροντίσῃ.

Θέλετε νὰ ἀκούσητε πῶς ἀκέπτεται ὁ Κουντουριώτης νὰ διεξαγάγῃ τὰς ἐκλογὰς καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Ἰδοὺ καὶ ἐν ἄλλῳ παράδειγμα μεταξὺ μυρίων. Ὁ κ. Ι. Καλογερόπουλος ἀντισταγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὑπηρετῶν τιμῶς ἐν τῷ δικαστικῷ κλάδῳ ἐξύπνησε μίαν πρώτην κατ' αὐτὰς διωρισμένους πρόξενους τῆς Παλαιστίνης!! θὰ νομίσητε ἴσως οἱ ἀπλούστεροι ὅτι ὁ κ. Ι. Καλογερόπουλος ἐζήτησε τοιαύτην τινὰ θέσιν προξενικὴν ἢ διπλωματικὴν. Ἀπαγε. Μόνον ὁ κ. Κουντουριώτης ἐπιθυμῶν νὰ ἀνταμείψῃ, παρὰ τὰς συνηθείας του, τοὺς τιμίους ὑπαλλήλους ἔσχε τὴν πρωτοβου-

III

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καθ' ἃ χιλιάκις ἐνόμισα ὅτι θὰ συνεντρεθόμεθα ἐν τῇ κατηραμένῃ ὑπογίῳ κατωφρεσίᾳ, ἣν κατηρχόμεθα μετὰ ταχύτητος πιπτούσης σφαίρας, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν αἰθουσαν σιδηροδρομικοῦ τινος σταθμοῦ (gare), ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ ἐπληξε τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἦτο τὸ πρόγραμμα τῶν ὥρων τῆς ἀναχωρήσεως τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης εἰς τὸ βασιλείον τοῦ Ἀδου. Ἡ λεπτοφυὴς τότε ὁδηγός μου, ἣν δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἀτενίσω, ἀναγνωρίσας ἐν αὐτῇ ὑπερφυσικόν τι ὂν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἐπλάττον ὅτε εἶχον τὴν δυστυχίαν νὰ πιστεύω εἰς τὰς θεολογικὰς φαντασιοπληξίας, γελῶσα θορυβῶδως ἐπὶ τῇ ἀμνηχανίᾳ μου, ἐδοκίμασε νὰ μὲ καθυστερήσῃ ὀλίγον, λέγουσά μοι ὅτι τὸ εἰσιτήριο μου θὰ ἦτο aller et retour καὶ ὅτι προσέτι θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συνταξιδεύσω ἀπὸ τοῦ πρώτου σταθμοῦ (station) μετὰ τῆς ψυχῆς τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος Ο, ὅστις ἐμελλε νὰ ταξειδεύσῃ δωρεάν, τῶν οικονομικῶν τοῦ πρίγκιπος εὐρισκομένων εἰς δυσάρεστον κατάστασιν, καὶ ἐκείνης τῆς Α. Βζοχό-

τητος τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἰλαροῦ, ἃς ἐπρόκειτο νὰ παραλάβωμεν ἐκ τινος καταχθονίου ἔθνους. Θὰ ἀπορήτε ἴσως πῶς ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σιδηροδρομοί, πρίγκιπες καὶ πρωθυπουργοί, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον. Ἀφοῦ κατὰ τὸν μακαρίτην φιλόσοφον Malebranche τὰ πάντα βλέπομεν ἐν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ, ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ ἐφευρέτης τοῦ σιδηροδρόμου εὗρεκε τὴν ἐφεύρεσιν αὐτοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Ὑψίστου, ὅστις φυσικῶς τῷ λόγῳ εἶχεν ἐφαρμόσει αὐτὴν πρὸ ἡμῶν ἐν τῷ βασιλείῳ του. Ἐὰν πιστεύσῃ τις μάλιστα τὰς κακὰς γλώσσας, λέγεται, ὅτι ὁ Δημιουργὸς ὀργισθεὶς κατὰ τῆς κλοπῆς ταύτης τῆς ἰδίας του πνευματικῆς περιουσίας, ἀπεφάσισε νὰ ἐναγάγῃ τὸν Τρίβιτικ, τὸν Βίβιαν, τὸν Βλάκετον, τὸν Γεώργιον Στέφενσον καὶ ἄλλους ἐργασθέντας εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν σιδηροδρόμων, ἀλλ' ὅτι μετέβαλε ταχέως γνώμην σκερθεὶς ὅτι τὸ δικαίωμά του εἶχε παραγραφῇ καὶ ὅτι θὰ κατεστρέφετο εἰς δικαστικὰ ἐξόδα, ἂν ἀπετεινέτο μάλιστα πρὸς τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια. Ὅσον διὰ τὸν πρίγκιπα Ο. καὶ τὸν πρωθυπουργὸν Ἰλαρόν, ἀνῆκον εἰς καταχθονίον τι ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐλαμβάνομεν οἱ ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς

λίαν νὰ ἀνταμείψῃ διὰ τῆς εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐξορίας τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐντιμοτάτην ὑπηρεσίαν. Ὁ Αἰὼν ἀποδίδει τὴν πατρικὴν ταύτην περὶ τῆς ὑπαλληλίας μέριμναν εἰς τὸ ὅτι ὁ κ. Ἰ. Καλογερόπουλος ὡς ἀντισταγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐμελλε κατὰ τὸν νόμον νὰ προτείνῃ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο τοὺς μέλλοντας ἀντιπροσώπους τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἡμεῖς ὁμῶς ὑποθέτομεν ὅτι καὶ τι νέον τεκταίνεται περὶ τῶν Βελεντσιῶν, ἐκτὸς ἂν ἀμφοτέραι αἱ ὑποθέσεις συνέτειναν εἰς τὸν εὐφύεστατον τοῦτον τρόπον τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ κ. Ἰ. Καλογερόπουλου.

Κατὰ τὸ σχετικὸν διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως, αἱ νέαι ἐπαρχίαι θὰ δώσωσι 35 νέους βουλευτάς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τοῦ Σιβιτανίδη καὶ τοῦ Κοκοράβα. Ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔηται βεβαιότερος περὶ τῆς πλειοψηφίας ἐν τῇ μελλούσῃ Βουλῇ, ἔπρεπεν ὁ κ. Κουμουνοῦρος νὰ διπλασιάσῃ τοὺς ἀχιστον τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.

Πολὺ λυπούμεθα διότι ἔπαυσαν αἱ ἐν τῷ «Αἰῶνι» ἐμβριθεῖς πραγματεῖαι τοῦ κ. Χλωροῦ περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι δασῶν καὶ τῶν πηγῶν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐμάθομεν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐν τῇ προσεχῶς ἐκδοθησομένῃ ἐφημερίδι *Δε Κάστρος ὁ κεραυνὸς καὶ παρηγορούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος.*

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθης τὸν μάρτυρά μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖς νὰ εὐρεθῇς εἰς τὸ Κατάστημά Σας, σοῦ λέγω καθαρά καθαρά, κύριε Μιμίκε Τσάτσε, ὅτι εἶσαι **ἄτιμος.**

Β. Γαβριηλίδης.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ Προμηθέως.

— Πατέρα, τί κάνει ἐκεῖ ὁ ἀετός;

— Κάθε ἡμέρα, παιδί μου, τρώγει τὸ σηκῶτι τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον γίνεται πάλιν τὴν νύκτα.

— Τὸν πτωχὸ τὸν ἀετὸ, ὅλῳ σηκῶτι θὰ τρώγῃ!

“Ἀλλοτε ἔλεγον” σήμερον ἡ κόρη μας ἔγεινε εὐτυχῆς νύμφη” καὶ τώρα: σήμερον ἡ κόρη μας εὐτυχῶς ἔγινε νύμφη

Ἐν ταῖς ἐξετάσεσι τῆς νομικῆς

Καθηγητῆς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐξεταζόμενον φοιτητήν.

— “Ὁς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐκλέψατε τὸ ὥρολόγιόν μου.

Φοιτητής. Μὰ κύριε....

Καθηγ. “Ὁς ὑποθέσωμεν λοιπὸν κατὰ νομικὸν πλάσμα ὅτι μοῦ ἐκλέψατε τὸ ὥρολόγιον.

Φοιτητ. Μὰ ὄχι κύριε....

Καθηγ. Τέλος πάντων, ὅς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγὼ σᾶς ἐκλέψα τὸ ὥρολόγιόν σας.

Φοιτητ. Τότε ἀλλάσσει τὸ ζήτημα!

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τρώγων τις εὐρίσκει ἐν τῷ φαγητῷ τρίχα.

— Παιδί, φωνάζει ἰδοὺ μία τρίχα μαύρη ὅσιν κάρβουνο.

— Διὰ τὸ χατῆρι σας κύριε δὲν θὰ ἦμαι ἐγὼ ξανθὸς, ἀπαντᾷ ὁ ὑπρέτης!!

*** Ἀγνωστος.**

ὡς ἐφθαρμένους καὶ ἀχρήστους ἀποβαλλομένους ὑπὸ τούτου πολιτικούς τύπους καὶ τὰς ἐπὶ αὐθαιρέτων τίτλων βραζισμένας κοινωνικὰς διακρίσεις.

Κατελάβομεν τέλος πάντων τὰς θέσεις ἡμῶν ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ, ἐν ᾗ κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ὁδηγοῦ μου, εἶχεν ἐπίσης ἀνέλθει καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Τιμολέοντος, παραμείνασα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐν Συρακούσαις, ἵνα παραστῇ εἰς τὰς ἀποδοθείσας τῷ σώματι αὐτοῦ τιμάς. Ἀληθῶς ἦτο πλέον καιρὸς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς αὐτήν, διότι ἀμέσως συριγμοί, ὅμοιοι τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἤκουσα καὶ τριγμοί φοβεροὶ ὑπῆρξαν τὰ σημεῖα τῆς ἀναχωρήσεως, ἧτις ἐπηκολούθησεν αὐθωρεῖ. Μόνον ὁ παραστὰς εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς δύναται νὰ λάβῃ ἰδέαν τινα τοῦ τρομεροῦ θορύβου, ὅστις ἤρξατο τότε ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ ὑπογείῳ ὁδῷ, ἕνεκα τῆς καταπληκτικῆς ταχύτητος τῆς ἀτμαμάχης καὶ τοῦ ἀδιαλείπτου διαπεραστικοῦ συριγμοῦ, τοῦ καταμαστίσαντος τὸ πτωχὸν τοῦ ὠτός μου τύμπανον. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν ἀκοήν, ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆτε νὰ μάθητε τί καὶ ἡ ὄσφρησις καὶ οἱ πνεύμονές μου ὑπέστησαν, ἀρκεῖ νὰ ἀκούσητε ὅτι καίτοι ἐρμητικῶς κλείσας

τὰς τῶν θυρίδων ὑέλους, τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἦν ἡ τῶν ἀνθρώπων, θείου καὶ ἄλλων ὑλῶν ὁσμὴ, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ παύσω ἀναπνέων προτιμήσας τὴν ἀσφυξίαν τῆς τοιαύτης καταστάσεως. Εἶναι παράδοξον, ἀλλ' ἀληθές ὅτι ἐν τῷ ὑπογείῳ σιδηροδρόμῳ τοῦ Λονδίνου, τὸ σύστημα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀέρος εἶναι μᾶλλον τοῦ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Ἀδου τελειοποιημένον, καὶ τοῦτο, διότι ὁ ὕψιστος μισεῖ τὴν σπατάλην, σπατάλη δὲ θὰ ἦτο ὄντως ἡ δαπάνη χρημάτων πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, ἀφοῦ οὔτε ἐξ ἀσφυξίας, οὔτε ἐκ δυσωδίας ἀποθνήσκει πάλιν ὁ ἄπαξ ἀποθανών.

(Ἀκολουθεῖ).

*** Ἀνδρέας Δ. Παπαδιαμαντόπουλος.**